

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 10. rožnika. 1892.

List 24.

Stara Božja pot Marije Device v nebo vzete

na Dobrovi pri Ljubljani.

Spisal Anton Lesjak, dobrovski kapelan.

(Dalje)

Čast. g. Poklukarjev naslednik je bil goreči župnik č. g. Jožef Nahtigal, žal, da le samo tri leta. Umerl je 2. novembra 1860 in je pokopan blizo zakristije. O njem se še sedaj pripoveduje, da je vse za njim „derlo“ in da je bila spovednica njegova kar oblegana. Za vse dobro vnetemu gospodu je bilo zelo pri sercu, da bi nekdaj toliko sloveča božja pot na Dobrovi prišla zopet do nekdanje slave. Že prej so romarji dokaj zopet prihajali: zlasti še ko je pretila l. 1855 kolera, je ljudstvo iskalo pomoči pri Materi Božji na Dobrovi, kakor nam to popisuje svedok, pokojni pisatelj Janez Volčič, v svoji knjigi „Življenje Marije in sv. Jožefa.“ Bil je tedaj kapelan v Horjulu. To je napotilo gorečega župnika Nahtigala, da je prosil v Rimu za obnovenje odpustkov, kar se mu je s papeževim pismom 6. velikega serpana l. 1858 dobrotno dovolilo.

Tako se je tedaj nekdaj tako sloveča božja pot zopet poživila. Skrivnostna léška pri cerkvi, ki je več let kakor zaterta in posušena, je kakor od veselja zopet pognala in ozelenela! Na sto in sto pobožnih romarjev prihaja zopet zlasti med „šmarnimi mašami“ na Dobrovo. Nekateri božjepotniki prihajajo prav od daleč z Dolenjskega tako, kakor tudi z Gorenjskega. Priljubljena je ta božja pot: Moravčanom, Cerkljancem, Ločanom, Šmarcem itd. Seveda je vdeležba iz bližnjih in daljnih soslednjih fará ogromna. Zopet tu moram pohvalno omeniti vernih Ljubljančanov. Videti je, da ima prebivalstvo stolnega mesta že od nekdaj posebno

ljubezen in zaupanje do dobrovske Matere Božje. Kako je bilo pred dve sto leti, poroča Valvazor. Tako prihajajo tudi sedaj ob praznikih in delavnikih v obilnem številu, in kar z radostjo bilježimo, ne samo priprosti, ampak tudi civilni in izobraženi ljudje. Videli smo večkrat prav imenitne gospode in gospe v pobožni molitvi vtopljene pred oltarjem Marijinim. Seveda bi bila vdeležba še številnejša, ko bi bilo bolj pripravno obćenje z mestom. Pa tudi v tem obziru se je preteklo leto na bolje obrnilo, ker je vsaki praznik dvakrat vozil velik omnibus.

Prav obilo je bila božja pot obiskovana preteklo leto. Spovedovalo je vsak praznik in predpraznik po pet gg. spovednikov, pa so težko shajali. Nekaj posebnega je bilo to, da je bilo število možkih obhajancev skoro večje kakor ženskih. Vsako nedeljo je bilo pet sv. maš, na angeljsko pa celo osem, dasi domači gospod župnik niti maševali niso, ker so bili bolni.

Pridobilo je pa novejši čas tudi svetišče Marijino mnogo na lepoti in ličnosti. Že čč. gg. Poklukar, Nahtigal in Vidmar so napravili in popravili dokaj reči pri cerkvi. Pod sedanjim župnikom č. g. Jernejem Babnikom pa je cerkev dobila vse novo lice. Ni ga skoro prostorčka, niti v cerkvi niti na cerkvi, da bi ga ne bil dal marljivi gospod župnik popraviti in prenoviti. Naj omenim le nekaterih reči. Leta 1876 je dal slikati na opresno svetišče. Delo je zveršil Matija Bradeško. Dve leti pozneje je isti slikar slikal na presno laterno in olepšal slike v veliki kupli. Slikarija v laterni je že veliko boljša od one v svetišču. Vidi se napredek umetnikov. Dalje je sedanji g. župnik napravil v cerkvi nov tlak iz cementa, v zakristiji iz kamna: postavil nove, ka-

čedne klopi, spovednice: prenovil vse stranske oltarje; napravil nove okvire pri križevem potu: oskerbel je nove lestence, dal posrebriti svečnike, popraviti orglje itd. Leta 1885 je dal prenoviti tron Matere Božje, za kar je daroval potrebno svoto dobrotnik in častivec Marijin iz Ljubljane.

Mimogredé moram opomniti, da je ta podoba Matere Božje bila narejena ob koncu preteklega stoletja: prej pa je bila podoba oblečena, kakor postavim na Svetih Višarjih in drugod. Ta oblečena podoba z enako oblečenim Božjim Detetom v naročji je še videti na starih spominskih podobah. Oltar je bil nekedaj tako imenovani baldahin-oltar. Štirje orjaški svetniki, ki so sedaj na oltarji videti, so deržali nebo nad Marijino podobo, kar je bilo gotovo veličastno. Sohe svetnikov nam predstavljajo čveteve velike cerkvene učeničke in so iz lesa, kakoršnega pri nas ni dobiti. Morajo biti iz Tirolskega naročene.

Leta 1890 je dal sedanji župnik prezidati in polepsati kapelo na pokopališču, v cerkvi napraviti Lurško duplino, na pokopališču nov lep križ itd. Koliko poprav pa je bilo na strehi! Da je to vse zahtevalo precej novcev in truda, si lahko mislimo. Povedali smo že, da se je bil vodotok Marijinega studenčka na pokopališče ob koncu preteklega stoletja razderl in odpravil. Od tistega časa pa do leta 1880 je bilo pred vhodom na pokopališče le leseno korito, v katero je voda tekla. To za ta kraj nedostojno korito je sedanji župnik odpravil, dal napraviti lep podstavni kamen, na katerega je postavil lep kip Matere Božje z Jezusčkom v naročji. Ta kip je kupil na Dunaju in ga za ta kraj podaril preblagi, žal da toliko prerano umerli, p. n. gospod dr. Jožef Poklukar, deželni glavar kranjski itd., ki je bil velik častilec Marijen. Pod soho Marijino teče po cerkvi blagoslovljena studenčina, katero ljudje radi zajemajo in pijo, pa se tudi umivajo z njo. Nad cevko je primeren napis: „(Marija) vir milosti.“ Ob strani pa je na podstavnem kamnu zapisano, od koga in kedaj da je bil studenec blagoslovljen, o čemur smo že govorili.

(Dalje nast.)

Moje spreobrnjenje.

(Dalje.)

Kaj se je potlej godilo.

„Včerajšnji obisk mi nikakor ni neljub. Kar se mi je najbolj vtisnilo v srecé, je velika mirnost, zaznamnjana na licu verle gospé. Reči se mora po vsej pravici, da ima dobro, prav dobro srecé in da je zadovoljna sama seboj. Kakó lepó in kako pametno je govorila!... V resnici, za-

vidam jo. Iz njenih ust ni bilo besede nespo-
dobne. Če bi bile vse gospe in gospodičine take,
tako modre in ponižne, ne bilo bi v razgovoru
z njimi nikake nevarnosti in ne bilo bi treba
objekovati toliko žalostnih posledic obče-
vanja. Moram jo občudovati in spoštovati. Kolikor sem
mogel razvideti, je zeló pobožna; žal, da ima
take predsodke. Če bi ne bila taka priverženka
papeža in cerkve, (pa že spet sem eno bogokletno
zinil!), dejal bi, da je vzor ženam. Poznam mnogo
gospelj, a vse so jezične in prevzetne. Ona pa
ravno nasprotno. Rad bi vedel, kakó je zamogla
premagati sama sebe in oprostiti se slabosti, ki
so vsem občne in lastne. Morebiti so jo vzgojile
nune, ker vem, da imajo le-té izgojevateljice ču-
dovito moč do dekliskega serca. Srečne redov-
nice! Se svojim križem in z Marijo osvojajo si
serca. Gotovo je, da one dajejo družini in člo-
veški družbi verle gospice in izverstne matere.
Le-tó sem spoznal sam in moja zvedavost je bila
dovolj kaznjena. Le-tá gospa je vzor vseh gospelj
ker je bila versko izgojevana in ker tudi živi,
kakor ji zapoveduje vera. Ako vera v resnici
zamore popolnoma predrugačiti žensko bitje, takó
da jo vsi občudujejo, tedaj se mora priznati, da
je nekaj velicega, čudovitega. Mogoče... toda...
toda zame je že prekasno. Priznam, da je vera
najvažnejša, človeku prekoristna naprava, toda
zame se ne spodobi. Ah, vera, vera...! Vem, da
si potrebna, toda ne upam se vreči v tvoje na-
ročje. In vendar bi bil že čas, da bi v tebi zopet
našel zgubljeni serčni mir in tolažbo, ter zdravilo
bolni svoji duši. Vem, da brez vere ne bodem
imel nikoli več miru. Če prav premislim, je sv.
Pavel postal miren, ko se je podal v naročje
veri. Istotako sv. Avguštin in neverni časnikar,
o katerem sem včeraj čital... Dobri Bog, rad bi
se povernil zopet nazaj v tvoje sveto naročje.
Pismo prijateljevo, pridiga o sv. Avguštinu, kip
Matere Božje, neverni časnikar in obljuba, dana
pobožni gospelj, so zame dokazi, da me hoče Bog
na vsak način spreobrniti. On hoče, da postanem
dober katolicán, in z njegovo pomočjo hočem
tudi jaz, da se to zgodi. Na drugo stran pa me
veže tudi obljuba. Obljubil sem prijatelju, po-
slušati njegov svet. Kot značajan človek moram
sedaj to storiti in ga ne zametati, ter ne ogolju-
fati nade verle gospé, kateri sem isto obljubil.

Kako lepo pismo mi je pisal prijatelj! Vidim,
kakó dober namen da ima in upam, da mi bo
tudi nadalje še ljubeznjivo na strani stal. Prav
je imel, da mi je svetoval moliti. Danes bodem
pričel s tremi „češčenasi-marijami.“ In ker niti
onih molitev, katere so me mati učili, ne znam
več dobro, naučil se jih bodem prej. Marija, ktera

me je pričela spreobračati, ko sem pogledal na njeno podobo, menim, da bode nadaljevala pričeto delo. Ako je Marija povernila nevérnega časnikarja nebeskemu Očetu, nadejam se, da bode to storila tudi z menoj, da se bodem zopet odkritoserčno obrnil k Bogu. Previdim sicer velike težave, ki me strašijo. Toda upam, da mi bo Marija pomogla in da mi bodo one tri češčenamarije močna zaslomba v dvomih in skušnjavah.“

Sanje.

„Kedor bi mi hotel razložiti, kar sem nočejšnje noč sanjal, moral bi biti drugi egiptovski Jožef. Kaj tacega se mi ni še nikdar sanjalo in tudi drugim nikoli ne.“

Sinoči po osmih šel sem se nekoliko na prosto sprehajati, da bi se znebil nekoliko svoje navadne otožnosti. Ko sem se vernil domú, opravil sem še, kar mi je ostalo dnevnih opravil, molil sem tri češčenamarije in se ulegel k počitku. Bil sem v resnici truden. Nekaj časa sem še premišljeval o svojem sedanjem položaju, toda dolgo se nisem mogel premagovati in zaspal sem.

Ravno da sem zatisnil oči, pričelo se mi je sanjati, da se nahajam na prostorni, neizmerno dolgi, svetli cesti. Bila je vsa posuta s cveticami, s katerih je duhtel prijeten vonj. Bil sem ves začuden. Na enkrat je stala pred menoj krasna gospá v belem oblačilu in s sinjim ogrinjalom. Stas njen je bil navaden, izraz nebesk, krasne oči objokane. V roki je držala majhen svetel križec in rožni vence.

Komaj sem jo zagledal, podal sem ji roko:

„Milostiva, kakó da ste sami? Ako mi dovolite... Odkod pridete in kam ste namenjeni?... Vas li smem spremiti?... Bodite brez skerbi; čutil se bodem srečnega, ako Vam morem v čem storiti kako uslugo.“

— Sedaj prihajam od doma in grem iskat jednega svojih sinov, kateri me je pred več leti zapustil, ter napravljaj meni in svojemu očetu mnogo žalosti. Dasiravno me je hudo razžalil in me še sedaj vedno žali; vendar ga ljubim. Pričakujem ga z odpertimi rokami, kajti na vsak način hočemo, da se poverne nazaj v naše naročje. Objokujem njegovo nezgodo in ne bodem ga preje nehala iskati, dokler se ne poverne domú. Prosila sem že več njegovih znancev, da bi mu prigovarjali, naj se verne; toda do sedaj se jim le-tó še ni posrečilo. Upam, da me bode poslušal, ko me bo videl objokano in zatopljeno v neizmerno žalost.

— Uboga gospa!... Pomilujem Vas iz serca. Hudo mi je, Vas videti tako žalostno... Veste li morebiti, kje je sedaj Vaš sin?

— Da, vem, sedaj hodi po tej poti.

— Bodite mirni in brez skerbi, gospa. Le-ta pot je lepa in prostorna. Ne bode se mu prigodila nikaka nesreča. Mislil sem, da živi v nevarnosti, toda lepše ceste od te ni na svetu. Gospá, nehajte jokati in bodite prepričani, da se bode Vaš sin ob svojem času povernil k Vam nazaj.

— Kaj pravite...? Vi mislite, da je le-ta pot varna. Motite se. Dasiravno je lepa in položna, je vendar-le nevarna. Ne veste, da je na konci strahovit prepad. In če pade vanj?... Moj ubogi sin je zgubljen za vselej!

— Oprostite, milostiva, da kaj tacega ne morem verjeti. Kakó bi se mogla tako lepa pot končati s prepadom!

— In vendar je takó; prosim idite z menoj in prepričali se bode te sami.

Spremljal sem jo. Vesel sem bil njene družbe, ob enem pa sem se tudi tresel, misleč si, da nisem vreden tolike časti. Včasih sem jo pogledal, toda nisem si upal čerhniti besedice. Ko sva prišla do konca, podala mi je krepko desnico, rekoč: „Ali vidite sedaj, je-li sem imela prav ali ne?“ — In pri teh besedah je izginila. Jaz pa sem stal pred tako strašnim breznom, da vam ga ne morem popisati. Pred mano se je razprostiralo ognjeno jezero in po njem so gomazela ostudna bitja, prave peklenške pošasti. Sedaj pa sedaj prikazala se je na poveršju kaka človeška postava in si obupno pulila lasé. Slišalo se ni družega nego jok, obupno kričanje in skripanje z zobmi. Tega prizora nisem mogel več gledati in hotel sem se verniti nazaj. Toda, oh groza, zmanjkalo mi je pota! Obupno sem zaklical. In pri tem sem se zbudil. Bil sem ves moker od potú, serec mi je močno bilo, dihal sem ves zasopljen, ob kratkem, mislil sem, da mi je umreti.

Kake sanje, da so to, tega ne zapopadem. Mislim, da je v njih skrit kak tajen pomen. Dobro, da le ni bilo kaj hujšega. Kaj se pravi goreti živ? — Kakor me tudi straši oni grozoviti prizor, vendar sem takoj potolažen, ko se spomnim na krasno gospó. Kaj, če bi mi bila hotela Marija naznaniti s temi sanjami, da bodem pogubljen, če ne spremenim svojega življenja...!?!

Le-to se mi dozdeva od vsega najverojetnejše.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (S „Triglava“ v Gradec, Šmarje na „banket“, v Píbram, v Damask, Balbek, na Libanon, v Smirno, Carigrad, k „tudi katoličanom.“)

Akademiško društvo „Triglav“ v Gradcu je pred nekimi dnevi vabilo na izlet in to s sodelovanjem

akad. društva „Hervatske“ na 6. in 7. dan junija v Šmarje pri Jelšah. — 6. junija, kakor je znano, je binkoštni ponedeljek, tedaj zapovedani praznik. Napovedano je pa tako-le: „Odhod iz Gradca o poli 6ih zjutraj.“ (Tedaj o sv. maši poprej skoro ni govoriti. In dalje:) „Prihod v Št. Jurij ob južni železnici ob 10. uri predpoldnem. Po pribodu zajuterk. Ob poli 12ih odhod iz Št. Jurija v Šmarje in prihod v Šmarje o polu 1 popoldne.“ (Prav lepo?! Kje pa je sv. maša binkoštni ponedeljek, ki je zapovedani praznik?) Popoldne v Šmarje, se vé, banket, koncert, ples, itd. itd.

Kdor ni še vestil popolnoma umoril, mu je moralo to oskrnjevanje cerkvene zapovedi čudno tekni! Ni čuda, če se godé tolike nesreče in če se še bodo pri taki prederznosti. Sramotne morije. Teptane pravice. Polne ječe. V rudniku poleg Pribrama je končanih blizu 400 ljudi, med njimi neko število akademikov itd. itd. dan za dnevom!... Ni brez taci, ki se bodo smejali k temu posvarilu; pa jih bo kmali minulo. Bere se binkoštno soboto: „Ignis ante ipsum praecedet, inflammabit in circuitu inimicos Ejus. Ogenj bo pred Njim švigal in njegove sovražnike na okrog užigal.“ (Ps. 9, 6, 3.) „Confundantur omnes, qui adorant sculptilia et qui gloriantur in simulacris suis.“ (Ibid. v. 7.) Osrarmoteni bodo vsi, kateri ob dnevih Gospodovih, ne da bi molili Gospoda nebes in zemlje, molijo malike svoje posvetnosti in mesenosti, ki so jih v prvo versto postavili o tako svetih dnevih, glavno dolžnost pa zanemarili.

„Qui diligitis Dominum, odite malum“ (Ibid. v. 10). Vi pa, kateri Boga ljubite, studite greh, četudi vas tako imenovani „močni duhovi“ zaničujejo!... „Desiderium peccatorum peribit.“... „Ulciscens in omnes adinventiones eorum.“ Sej: Poželenje grešnikov bo poginilo in Gospod se bo nad njimi maščeval zaradi nespametnega počenjanja.

Ne bo morebiti odveč, ako tukaj tudi še nek drugi izlet v misel vzamem.

Pred lepim številom lét smo nekteri po opravljenem obiskovanju večno-pomenljivih palestinskih svetišč želeli videti še druge tudi znamenite kraje, kakor: Damask, Balbek, Libanon, Bejrut, Smirno, Carigrad, Arhipelag z neštevilnimi otoci itd. Treba je bilo s trudom potovati po taci krajih, kjer po več dni nismo videli nobene katoliške cerkve in tu je bilo treba dobro gledati, da smo v nedeljo ali praznik gotovo prišli v kraj, kjer je bilo katoliško svetišče ter smo mogli dobiti sv. mašo. Tudi smo morali ktrikrat zaradi sv. maše nalašč se muditi v kakem kraju, ker smo potem zopet odrinili v samoto. Tako smo bili v Safedu ob Galilejskem morji ravno v vnebohod Zveličarjev pri maši nekega katoliškega maronita, ki je edini katol. duhoven v tistem kraju. Sam pa nisem mogel maševati, ker maronitovski obred je drugač kot latinski, in ni bilo nobene priprave k temu.

Ko smo že na potu tako zadrego spazili, se je neki Čeh zelo kisló deržal in hudo pihal, češ, zakaj nas bi to v popotvanju mudilo; pa nič ni pomagalo: udati se je moral in šlo je pri vsem tem nadalje vse po sreči. Na morji, se vé, se ne da vselej pomagati; imajo pa več družbe dostikrat tako vravnano, da se tudi na barkah mašuje. Na morji proti Smirni nam je zastran sv. maše šlo terdo. Dospeli smo v mesto z vaporjem, ko se je ravno končevala procesija sv. Rešnjega Telesa in bilo je že poldne. K sreči

sem v sakristiji naletel še nadškofa msr. Spacapietra ter dobil privoljenje, da sem smel še maševati, čeravno je bilo že nekoliko čez poldne.

Tako se včasih terdo godi, da človek cerkveno zapoved spolni, pa zato ni bilo še nikomur žal; gorje pa, ako katoličan s tako lahkomišljenostjo veliko cerkveno zapoved prelomljuje, kakor marsikteri, ki se sicer radi pohvalijo, da so „tudi — katoličani!“

„Prudentia carnis inimica est Deo Dilectioni hujus mundi... contraria est dilectio Dei, quae diffunditur in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis.“ (S. August. tract. in Joam)

Z Besnice. Birma in škofovo obiskanje. Pervga junija je bil za Besnico vesel dan, ki se more v resnici reči, da ga je Gospod naredil. Ta dan so prevzvišeni milg. knezo-škof pri nas delili zakrament sv. birme in cerkev ogledali. Leta 1782. so knezo-škof Karol ~~Herberstein~~ Herberstein posvetili cerkev sv. Tilna v Zgornji Besnici, in takrat, kakor ustno izročilo pripoveduje, bila je tudi v Besnici birma. Da bi bila pozneje kedaj tukaj birma, se ljudje ne spominjajo. Za ta slavnostni dan se je Besnica praznično oblekla, bilo je ob cesti postavljenih mnogo mlajev, razobešenih zastav in veliko vencev; vse to so ljudje delali z velikim veseljem, da bi le zamogli svojega višjega pastirja z večjo častjo sprejeti. 31. maja, okoli 6. ure zvečer, so prevzvišeni med slovesnim zvonjenjem in streljanjem prišli v Besnico. Pred šolo, ki je 20 minut od cerkve, jih je pričakovala šolska mladina z gosp. učiteljem, ena učenka jih je v kratkem govoru pozdravila, ter jim poklonila cvetlični šopek. Učenci so šli potem paroma proti cerkvi in so molili sveti rožni venec. V cerkvi je mil. knezo-škofa pričakovala obilna množica vernih, da so prejeli sv. blagoslov in videli svojega ljubeznjivega višjega pastirja.

Drugi dan (1. rožn.) se je ob 8ih začelo slovesno opravilo. Naj nekoliko povem o prelepem govoru gospoda knezo-škofa. Govorili so o škofovem obiskovanju, ter omenili, da tistim, kateri Boga ljubijo, vse k dobremu služi, tudi škofovo obiskovanje moramo obrniti v svoj dušni prid. Kakor škof cerkev pregledujejo, tako moramo tudi večkrat hišo svojega serca pregledati; posebno so starišem priporočali, naj otroke navadijo da bodo o večerni molitvi tudi obžalovali pogoške in storili potrebni sklep poboljšanja, vselej vest izpraševali. Škof pregledujejo tudi, če je cerkev v dobrem stanu, če ima dobro streho, če nima razpok in če je dobro zavarovana pred tatovi; tako moramo tudi mi zavarovati svoje serce pred sovražniki; pomoč zoper dušne sovražnike imamo pa v sv. veri, v kateri smo bili poterjeni pri sv. birmi, in v svetih zakramentih. Priporočevali so vernim poslušavcem, da naj pridno hodijo k kerščanskim naukom in naj bodo Bogu hvaležni, da imajo duhovnega pastirja, ker so še celo ktere fare brez duh. pastirja. Ko so govorili o pregledovanju altarja, so posebno goreče priporočevali češčenje Jezusovega presvetega Serca, kteremu je ta mesec posvečen.

To je kratek obseg prelepega škofovega govora, kterega so verni prav zvesto poslušali; Bog ga obilno blagoslovi! Birmancev je bilo 32, 27 domačih in 5 iz sosednjih duhovnij. Okoli poldan je bila končana cerkvena slovesnost. Le prehitro je minul za Besnico tako lepi dan, zares veseli dan, ker ljudje pravijo, da tako veselega dne še niso doživeli. To nam očitno kaže, kako je ljudstvo verno in v ljubezni vdano svo-

jemu višjemu pastirju. Ob 4ih so Prevzišeni zapustili Besnico. Med potjo so ogledali tudi cerkev sv. Janeza Kerstnika v spodnji Besnici in se potem peljali proti Kranju in Šmartinu, kjer so prenočili. *F. Tamiš, Kurat*

Z Dolenjskega. (Kaj, da takó pogosto goré gledališča in se dogajajo druge nesreče?) Obče znano je, da v sedanjem času kaj pogosto goré gledališča. Takó je n. pr. 6. aprila pogorelo glumišče Eden-Musee v New Orleans-u v Zedinjenih državah; 24. januarja gledišče v Königsbergu. Rešiti se ni moglo ničesar, sredi aprila enako oder gledališča na vseučilišči v Oxfordu na Angleškem. Mesca februarja umerla je v Bruselju med predstavo igralka Henrieta Tormyn na odru; v Gentu pa se je vnela v tamošnjem opernem gledališču obleka neki plesavki, in se je nevarno opekla. —

Kaj je neki temú vzrok, da gledišča takó pogostoma goré? Nekteri pravijo, da ni to nikako čudo, ker je tam nakopičenega toliko gorljivega snovja. Mogoče; toda kaj, ko bi bila zraven tudi roka Božja! Čudnega bi to ne bilo nič. Kajti kdo ne vé, da so dandanes ne le šole, ampak tudi gledišča ločena od Cerkve in da so gledišča vedno bolj oni zavodi, kjer se zlasti služi hudiču. Še pred sto leti terdili so, da je gledišče moralen zavod (naprava za čednost.) A dandanes? Kedó ne vé, kake igre predstavljajo se dandanes? Jeli ni korenine moralčne spridenosti razven v slabih knjigah in časnikih iskati tudi v gledališčih?

Z Dunaja. (Svét šolski in drugotni mladini o začetku spomladi.)

Moji dragi, mladi prijatelji! Dolgo smo čakali, zdaj pa nam je nastopila lepa, tako silno doželjena spomlad, nastopila po snegu po mrazu, po deževanju. Povsodi duhti radost, veselje, ljubeznjivost. Že so vedno gorkejši solnčni žarki, vedno daljši in lepši dnevi, vedno prijetniša in bolj cveteča narava, ki nas obdaja. Vse se giblje. Po ogradnikih, po travnikih in logih se ti skoraj zdi, kakor bi videl, da se vse dviga in raste iz zemlje. Sveta cerkev moli pri vsih ss. mašah, da bi dobrotljivi Bog vse te lepote obvaroval hude ure, in z njo vred pridni kmet moli in marljivo obdeluje njive in polja od zora do mraka. Moli, pravim, in dela, ker dobro vé, da vse na zemlji je zastavljeno na blagoslov z nebes. Moli pa tudi sv. Cerkve zdaj po vsaki sv. maši tisto presunljivo predglasnico „Češčena bodi Kraljica“ k Mariji in molitev k Bogu „za spreobrnjenje grešnikov in za povišanje matere sv. Cerkve,“ ker greh sploh in preganjanje Kristusove Cerkve je vzrok toliko grenkih šib, ki dandanes tako pogosto zadevajo ubogo človeštvo.

No, pa pogledjmo še nadalje v blago podnebje. Tudi dijak rad stisne svojo šolsko knjigo pod pazduho in poméri jo na vse zgodaj pod mili nébes, da bi tam zunaj z zdravo sapo vred tudi šolsko lekcijo dihal v glavo, ter tako spolnil svojo dolžnost in si koval srečo za prihodnja leta. Sej s tem ob enem si tudi zdravje vterjuje in se mu duh bolj bister ohrani.

Vender kar tiče tisto šetanje in sprehajanje, se prav velikrat greši, pravim, prav velikrat! Ne le, da se s praznim pohajkovanjem pogosto zgubi prav veliko dragega časa, ki je silo potreben za učenje, študiranje, izdelovanje šolskih nalog (s kakoršnimi sicer so zlasti dandanes, kakor se večkrat toži, mladi ljudje prehudo obloženi), — temveč greši se velikrat proti pokorščini, in mladina utegne zaiti tudi v marsiktere

hude razvade in mnoge nevarnosti. Kakor dober prijatelj, ki so mi dobro znane vaše potrebe, dijaške radosti in veselja, vam želim, predragi, dati nekatere nauke in nasvete. Skusil sem dijaško življenje, torej smem se nadjati, da me boste radi poslušali.

Pravim tedaj: Pred vsim drugim spolnite najprvo svojo dolžnost. To je pri dijaku neprekršljiva zapoved. Vedrilo pride še le potem; mora pa biti vedrilo vselej spodobno, brez greha, brez nevarnosti za dušo ali telo. Dolžnosti imate pa do Boga, sami do sebe, do staršev, dobrotnikov, do svojih višjih. Ne bom vam tega obširno pojasnoval, ker vse to imate v najvažniši knjigi ali knjigah za veroznanstvo; opomnil bi vas rad le še na nekatere reči.

Med mladim ljudstvom je precej veliko spridenih; tudi že nekaj hudo pohujšanih. Nekteri so bili že doma v verskih rečeh premalo podučeni, slabo odgojeni, ali so bili od zanikarnih tovaršev celo že spačeni in nesrečno zapeljani, da jim nič več ni mar posvečevanje nedelje, ne cerkev, ne molitev, in so sploh zanemarjeni, divjaški (pred nekaj leti je bilo nekaj taci celó k spovedi prišlo s palicami;) s tacimi ne imejte nobene prijaznosti, nobene tovaršije. (Starši gospodarji in gospodinje naj pazijo, da dobri dijaki s tacimi spridenci ne pridejo skupaj v stanovanje itd.)

Kakor dober prijatelj vas moram pred vsem svariti, da nikar nedelj nikoli ne skrunite z zanemarjanjem božje službe: kdor v nedeljo ali zapovedani praznik ni pri sv. maši, prelomi cerkveno in božjo zapoved in smertno greši. (Sedanji čas je toliko nekakih šol, da mnogi katoliški mladenči morajo močno paziti, da zjutraj do časa vstanejo in sv. maše ne zgubé; kateri ste v taci okoliščinah, bodi si, da ste rokodelski ali kakoršni koli mladenči, skerbno glejte, da ne opustite tega, kar ste dolžni Bogú in sami sebi!)

Silovito prederzno je, ako kdo zaradi kratkočasa v Gospodov dan sv. mašo opusti. V tem večkrat grešijo takoimenovani hribolazci ali drugačni lovci kratkočasov. (Zato se pa vsako leto sliši toliko prežalostnih zgledov, kako nesrečno smert storé premnogi, kateri tisti čas po stermih gorah lazijo, kobacajo in se plazijo, ko verni katoličani po gorah in dolinah vse božje hiše napolnujejo in Boga molijo in hvalijo. Če ni kake posebne, rekel bi, potrebe, tudi popoldne ob dneh Gospodovih ne hodite od doma, temveč vdeležujte se, kolikor morete, tudi popoldanske božje službe. Skušnja uči, da tisti mladi ljudje postanejo malokrat goreči kristjani, kateri v svojih mladenških letih niso hodili k popoldanski božji službi. In take, ki so v veri slabo podučeni ali so nauke katekizma pozabili, še posebno ojstra dolžnost veže popoldan kerščanski nauk poslušati. Letošnji pastirski list premilostnega gospoda kneza škofa o posvečevanju dne Gospodovega naj bi družine imele dobro shranjen in naj bi se saj enkrat skozi leto prebral.)

Nikar ne pozabite, da ljubi Bog nam je dal zapovedi v naš časni in večni prid, in da Gospod se ne dá zaničevati! Kazen zaradi zanemarjanja njegovih zapovedi večkrat pride sicer pozno, pride pa čisto gotovo, kajti hudo po vsaki ceni doseže zaslužena šiba in mora strahovano biti. Zato nikar ne pozabite da: „Brez glave storjena je rada skažena!“ — „Z Bogom stóri vsako delo, in bo dober ték imelo!“ — „Initium sapientiae timor Domini — Začetek modrosti je strah Božji!“ — „Kdor ne zbira v Bogu

vsih del duše in telesa vse pozgublja in raztresa, — in imel ne bo ničesa!“ — „Vse gre v nič in se pokvari, ako Bog ne oblagodari!“

Prav trdno se nadjam, da sleherni izmed vas, moji mladi čitatelji, si bo mislil: „Ako mi Bog pomaga, bom spolnoval, kar naš blagi rojak svetuje, če tudi se bo treba včasih premagovati, ker to je potrebno ne le za mojo lastno korist, temuč bom storil tako tudi svojim staršem in dobrotnikom veselje. Pisatelj je skušen mož in vam dobro želi. Jan. Iderski.

Dunaj. Binkoštni dan 1892. (Nesreča v Idriji 1846, in sedaj v Příbramu na Českem.)

Moji ljubi, častivredni rojaki! Ravno pred 14 dnevi omenjal sem v nekem članku v „Zgod. Danici“ mnoge težave in nevarnosti rudarskega življenja, med drugim pa tudi opomnil, da je rudar radi svoje dobro serčnosti in vernosti vedno rad pripravljen, ponesrečenemu svojemu tovarišu kolikor moč pomagati, če tudi bi bilo njegovo lastno življenje v nevarnosti. Nekaj dni že beremo po vsih časnikih dopise iz Příbrama, iz katerih razvidimo, da je v tamošnjem kraju nad 280 delavcev zgubilo življenje, da so se pa tudi njih tovarši prav serčno trudili, jih rešiti, ako ravno je bilo v nevarnosti tudi njih življenje. Spominjara se še, ljubi bralci, strašne nesreče, ki je zadela 3. nov. 1846 mesto Idrijo; Od zore do mraka klenkal je v cerkvi sv. Barbare mertvaški zvon skoro brez prenehanja; vse se je treslo, vse je tožilo in jokalo; jaz sam bil sem priča, kako so pokojni preč. prošt. gosp. Anton Kos, takrat dekan v Idriji, pretakali pri darovanju sv. maše solze tuge in žalosti. Nikoli ne bom pozabil resnega, pa tudi pretresajočega trenutka, da so v enem dnevu 17 rudarjev na enkrat nesli k večnemu pokoju. Enaka, toda še veliko hujša nesreča obiskala je zdaj „Birkenfeld“ in „Příbram.“ Mislim, da delam v duhu svojih ljubih rojakov, ako jim priporočim, da naj bi se v molitvah spominjali, kakor svojih lastnih ponesrečenih od l. 1846, tako tudi sedanjih katoliških umerlih na Českem. Bog se usmili ranjelih, potolaži pa tudi njihove silo užaljene in zapuščene vdove, otroke in sorodnike! Jan. Repič.

Katoliško časopisje v Zed. deržavah.

V Zedinjenih državah izhaja 178 katoliških časopisov. 114 se jih tiska v angleškem, 37 v nemškem, 15 v francoskem, 5 v poljskem, 2 v holanškem in po jeden v španjskem, portugalskem, laškem, českem in slovenskem jeziku. 123 je tednikov, 3 so dnevnik, ostali izhajajo na 14 dni, na 1 mesec in četert leta. Edini slovenski ameriški list, ki stoji — kar je zelo važno — čisto na katoliški podlagi, je „Amerikanski Slovenec.“ Velja pa za celo leto v Evropo pošiljan 6 gld. (dva dolarja in pol); če pa se jih 5 oseb skupaj naroči, plačati je za vseh 5 oseb s poštnino vred 25 gld. na leto. Izhaja pa na veliki pol, kakoršna je navada pri ameriških časnikih, vsak petek. Vrednik mu je velečastiti g. Buh. Naročnina se ima po postavi plačati naprej in naj se z naročbo vred pošlje v pismo. Na pismo je treba pritisniti marko, in naslov natančno zapisati, namreč:

V. Rev. Jos. F. Buh.

Amerikanski Slovenec,

Tower,
Minn.

St. Louis Co.,

U. S. Amerika.

V pismu je treba razločno zapisati svoj naslov in stan, deželo in zadnjo pošto. — Ta list bodi kar najtopleje priporočen č. duhovščini, ker je v resnici vreden vsacega priporočila.

(„Am. Slov.“ 22. apr.)

Zadostovanje in pomilovanje presv. Serca Jezusovemu.

O Jezus, glej z altarja zdej!
Na množico tu zbrano,
Ti posvečeno, vdano;
Le vнемaj nas! — podpiraj nas!
Da bomo prav molili,
Serce Ti tolažili.

Svetó Serce! — daj nam želje.
Resnico le iskati,
In najdeni se vdati! —
Glej, tukaj je ž njo upanje,
Do sreče prave priti,
In stalni mir dobiti!

Sercé, Sercé! — glej, žal nam je,
Da Te ljudje pustijo,
V nečimernost hitijo;
Ne zabi jih, — privabi jih!
Nesrečnih duš se vsmili;
Smo Tebi jih zročili!

Sveto Sercé! glej, žal nam je,
Da toljko krivovernih
Je v zmotah še nezmrčnih!
Ne zabi jih, privabi jih:
Nesrečnih duš se vsmili,
Smo Tebi jih zročili!

Sercé, Sercé! glej, žal nam je.
Ko duše neumerjoče,
Ne vejo, kaj Bog hoče!
Ne zabi jih! privabi jih!
Nevednih duš se vsmili!

Svetó Sercé, glej, žal nam je,
Da so celo učeni
Od strasti zaslepljeni;
Ne zabi jih, privabi jih,
Duš strastnih se usmili.

Sercé, Sercé, glej, žal nam je,
Ko mnogokrat nedolžni
V oblasti so brezbožni!
Ne zabi jih, ohrani jih,
Nedolžnih duš se vsmili!

Svetó Sercé, glej, žal nam je!
Da toljko zapeljanih
Je v grehe zakopanih!
Ne zabi jih, privabi jih,
Duš grešnih se usmili.

Sercé, Sercé, glej, žal nam je!
Paganov cele čete
Časté malike klete!
Ne zabi jih, privabi jih!
Paganskih duš se vsmili.

Svetó Sercé, glej žal nam je,
Da mnogo kristijanov
Je slabših od paganov!
Zaverni jih, spreoberni jih,
Nesrečnih duš se vsmili.

Sercé, Sercé, glej, žal nam je.
Ko toljkim zginja vera,
Jim djanja ne podpira;
Zaverni jih, spreoberni jih!
Nesrečnih duš se vsmili.

Svetó Serce, glej duše te,
Minljivih blagrov lačne,
Za večne so vse mlačne!
Zaverni jih...

Sercé, Sercé, glej žal nam je,
Da toljko zapeljivih,
Je drugim spotikljivih!
Zaverni jih...

Svetó Sercé, glej, žal nam je!
Ko toljko zaslepljenih,
Je skoraj že zgubljenih!
Zaverni jih...

Sercé, Sercé, prežalostne
Glej duše v strašnih vicah
Pozabljene v temnicah!
Usmili se jih, odreši jih!
Za nas bodo prosile,
Pogube nas rešile!

J. T—r.

Razgled po svetu.

Angleško. Gladstone, stari vodnik angleške liberalne stranke, je na shodu v Londonu terdil, da se Ircem mora dati samosvojnost (avtonomija) predno se rešujejo druga vprašanja. Obsodil je vladno stranko, ki podpihuje nasprotje med katoliškimi in protestantskimi Irci. Govor je napravil prav dober vtis.

Ruski časniki tarnajo, da razkolništvo péša v Palestini in Siriji, da v Damasku je nad polovico tako imenovanih „pravoslavnih“ prestopilo k katoliški in protestantski veri.

V **Budimpešti** se je 8. rožnika proslavljala 25-letnica, odkar je bilo ondi kronano Nj. Veličanstvo cesar Frančišk Jožef kot ogerski in hervaški kralj.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec junij (rožnik).

a) Glavni namen:

Razširjanje pobožnosti presv. Serca Jezusovega.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Pobožnost presv. Serca Jezusovega nas vodi k neskončni ljubezni včlovečenega Boga Jezusa Kristusa, to je njen cilj in konec. Če Serce Jezusovo molimo in častimo, molimo in častimo njegovo neizmerno

ljubezen, katero nam predstavlja njegovo Serce. in vzplamtimo za dejansko nasprotno ljubezen in za posnemanje njegovih čednosti, zlasti njegove ljubezni, njegove dobrotljivosti in človekoljubnosti.

Mogočnemu delovanju te ljubezni se svet, zlasti reveži in delavci, ne bode mogel ustavljati in si bo, kakor se je zgodilo nekaj v prvih dnéh kerščanstva spolnoma izgubljenim neverstvom, neizmerno ljubezen božjo zopet pridobil in s tem tudi vso kerščansko vero. Z revščino obdano serce, ki utriplje v vterjenih persih delavca, je odkrito in ljubi in išče resnice: ničesar ne vé o prekanjenih ovinkih, po katerih se ji skuša ošabna veda izogniti. V vzvišenosti Serca včlovečenega Boga Jezusa bo našel zopet svojo človeško čast, in usmiljenost tega Serca bode njega, v družbi dedščine oropanega, zopet poklicala po božji milosti k dedščini večnega življenja. Tako mu je zopet mogoče odreči si strašno zaželeno jéd poželjivosti in pregrehe in pogasiti preklicano in prekletstvo donašajočo žejo po zlatu, ki hoče ves naš vék ugonobiti. Verni pogled v prihodnost, terdno, neomajano upanje večne sreče bo dalo zopet moč za one čednosti, ki so nekaj odlikovale kerščansko ljudstvo, katerih slika se kaže vsem v presv. Sercu Jezusovem: Učite se od Mene, ker jaz sem pohleven in iz serca ponižen, in mir bote našli — svojim dušam. Po tem je socialno vprašanje rešeno, potem je obljuba spolnjena, ki obljubuje v pobožnosti presv. Serca Jezusovega močno zdravilo za zla naših dni. Ko se je kerš anstvo začelo vojskovati, je stopilo z orožjem križa meču rimske velesile nasproti; podjetje, ki se je judom zdelo pohujšanje, nevernikom pa neumnost. Toda čez ne prav 300 let je božja moč in modrost v tem znamenju zmaga in si svet osvojila. Danes pa nas pošilja Gospod s podobo svojega Serca v boj. Neizmerno se nad tem pohujšujejo hinavci, neverski janzenisti in vsi oni, ki se z jezikom imenujejo katoličane v dejanji pa vse katoliško sovražijo in zasledujejo, in prostomavtarji, pravi dediči janzenizma in vsega, kar kerščanska družba kot gnjilo in puhlo zaverže. Pa še veliko večje je zaničevanje, s katerim nas pozdravlja novi Golijat, neversko prostomišljaštvo in znanstvo. Mi pa jim pustimo meč, bodalo in ščit, ter zaupamo v Gospodovo ime, katerega zaničujejo.

Svojo božjo moč in modrost bode pokazalo presv. Jezusovo Serce in bo pokazala tudi njegova pobožnost nad nami, če spadamo med njegove izvoljene, med one, ki napolnjeni z njegovim duhom, in vneti po njegovi ljubezni, kot njegovi apostoli gredó sejat seme pobožnosti presv. Serca Jezusovega in donašat sad, srečni sad spoznanja in ljubezni Jezusa Kristusa.

Brez dvoma se je zlasti v zadnjih 30 letih solnce presv. Serca bolj in bolj na nebu sv. Cerkve dvignilo in ni razsvetlilo s svojim bliščem samo najvišjih verhuncev, to je, odlikovane duše, temuč je tudi že posvetilo s svojimi žarki v globočine in čez ves svet. Toda mnogo še manjka, da bi svitlobi sledilo radovoljno povsod tudi spoznanje, in sledila živa, plodnosna gorkota svitu tega solnca. Moliti, da bi se to zgodilo, je naša naloga v juniju, mescu presv. Serca Jezusovega. Molimo najprej vsak za se: Presladko Serce Jezusovo daj, da te vedno bolj in bolj ljubim!

Čem več serc se bode napolnilo z ljubeznijo Serca Jezusovega, tem laže se bode razprosterl plamen onega ognja, katerega je z nebes prinesel, in od katerega hoče, da se močno vžge. In ta plamen bo

dosegel tudi zadnje in najrevnejše, ki so na nas navezani, ki si na videz sami sebi ne morejo pomagati, ki samega siromaštva in skerbi za življenje in peklenškega razgrajanja, ki ga počenja zmota zoper resnico, komaj še vedo, kje imajo desno in kje levo, še manj pa, kaj je večna sreča in kje je.

Glavni namen za mesec julij (mali serpan):

Kerščanske družbe delodajalcev in delavcev.

b) Posebni nameni.

17. **S. Janez Frančišek Regis.** Odprava pogube po velikih mestih. Delo sv. Frančiška Regisa. Stavbinske zadeve.

18. **S. Romuvald.** Ohranitev pogorskih prebivavcev pred navstvenimi in verskimi nevarnostimi v občevarju s ptujci. Spreobrnjenje vplivnih vradnikov.

19. **S. Julijana.** Mirna vdanost v nerazumljiva pota božje previdnosti. Krepko razvijanje novo ustanovljenih kerščanskih družb.

20. **S. Frančišek Paceko in tovariši.** Zelo oškodovani misijoni v Kini. Nova misijonska podjetja v Afriki. »Duhovni in obhajanci.«

21. **S. Alojzij Goncaga.** Blagor mladine. Marijanske kongregacije. Veroučitelji na gimnazijah. Poklicne zadeve.

22. **S. Eberhard.** Novo nameščenje v zapuščenih školjnih in župnijah. Katoliški tisk. Poterpljenje z nadležnimi starostnimi napakami.

23. **S. Ediltruda.** Zadeve redovniških prednikov. Spovedniki in dušni voditelji. Jetnišnice in kaznilnice. (Konec nasl.)

Zahvali.

Terpela sem skozi dve leti na kervo-toku in rabila razno-verstne zdravila: ali vse zastonj; zatekla pa sem se z velikim za-upanjem k Mariji-pomagaj, k sv. Jožefu, k sv. Frančisku Serafin-skemu in sv. Antonu, in reči moram, da ne zastonj, na njih pomoč mi je veliko boljše. Bodi jim toraj čast in hvala! Prosim Vas pa še, sprositi mi popolnoma zdravje, ako bi bilo Bogu v čast.

Juraski.

Ona, ki je zdravje bolnikov in ki me je velikokrat čudežno ozdravila, me je zopet rešila strašne influence; bodi Ti toraj, o Marija, čast in hvala, ter mi še pomagaj v vsih mojih prihodnjih nesrečah.

Frančiška.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Prav lepo slavnostno akade-mijo, kot pozdrav „katoliškemu shodu,“ so bili bin-koštni torek zvečer ob šestih priredili gg. ljubljanski bogoslovci, in sicer na korist katoliškemu vseučilišču. Vredba, petje, govori, glasbenosti, vse je bilo izvrstno in mladi gospodje so obilno dokazali, da ne le bo-goslovne vede imajo v semenišču svoj dom, temveč sploh oliko in izobraženost. Prevzvišeni gospod knez in škof so poslednjič svojo posebno zadovoljnost raz-odeli, jih pohvalili, spodbudovali, da naj verlo na-predujejo, zraven bogoslovskih nauk se tudi v družih vadijo, zlasti pa v modroslovji, z nauki vedno sklepajo zvesto molitev in se pripravljajo posebno dan-danes za vero in čednost tudi kaj terpeti in prena-šati. Gosp. prelat dr. Kulavic je prebral nektare po-zdrave iz Gorice, iz Maribora in Solnograda, med dru-gimi od ondotnega prevzviš. kneza nadškofa, in za-hvalil se je v imenu gg. bogoslovcev premilostnemu gospodu knezu škofu in drugim pričujočim gospodom poslušavcem, kateri so se po škofovem blagoslovu razšli s prav posebno zadovoljnostjo. Res, prav lepa, vzvišena in koristna je bila ta slavnost!

Ljubljana. Binkoštno nedeljo je bila stoljna cerkev že zgodaj v jutro napolnovana, pri korarski in na-slednji veliki maši mil. gospoda stoljnega prošta (ker prevzvišeni gospod knez in škof so bili od prešnjega večdnegnega birmovanja in potovanja zelo utrujeni) pa je bila velika stoljnica po vsih prostorih natlačena. Birmovanje so potem Prevzvišeni pričeli okoli pol-enajstih dopoldne in terpelo je do poli ene popoldne, ter po večernicah zopet nekako od $\frac{1}{2}$ 4 do $\frac{1}{2}$ 5. Tudi v ponedeljek jih je bilo še precej veliko število bir-manih nekako od $\frac{3}{4}$ 11 do $\frac{1}{2}$ 12ih. — Bilo je bir-manih te dni v Ljubljani 1772, njih največ iz mesta in bližnjih duhovnj, nekoliko pa tudi iz družih škofij.

Ljubljana. Birmovanje drugo polovico rožnika (jun.) in prvo polovico mal. serpana (jul.) bode v Trebanjski, Leskovski, Novomeški in Semiški deka-niji, in sicer: 17. jun. v Trebnjem, 18. pri sv. Trojici pri Mokronogu; 19. v Leskovcu; 20. v Veliki Dolini, kjer bodo posvetili tudi farno cerkev; 21. dopoldne v Kostanjevici, popoldne v Cerkljah pri Kerškem; 22. dopoldne pri Sv. Duhu, pop. na Studencu; 23. dop. na Raki, popoldne obiskanje Magdalenišča v Radelci; 24. na Bučki; 25. v Št. Jerneju; 26. dopoldne v Beli cerkvi, popoldne v Šempetru pri Novem mestu; 27. v Brusnicah; 29. v Novem mestu; 30. v Šmihelu pri Nov. m. — Mesca mal. serpana in sicer: 1. julija v Stopičah, ter bodo posvetili veliki oltar; 2. dopoldne v Prečini, popoldan v Valta-vasi; 3. Podgradom, kjer bodo posvetili tudi cerkev; 4. v Suhorju; 5. na Ra-dovici; 6. v Adlešiču; 7. dop. v Preloki, popoldan na Vinici; 8. na Verhu; 9. v Planini (Stockendorf); 10. dop. v Čermošnjicah, popoldan v Poljanici; 11. dop. kan. obiskanje v Gornjih Sušicah, popld. pa v Soteski; 12. v Žužemberku.

Cerkev sv. Križa pri Teržiču dobila je pred Veliko nočjo krasno izdelano, dragoceno, z zlatom vezeno mašno opravo. Delo je gospé, Ane Hofbauer-jeve v Ljubljani, ki je s tem delom pokazala, da je zvedena v tej stroki. Z mirno vestjo priporočiti jo smemo cerkvenim predstojništvom. Namesto naročati si po-trebnih mašnih oprav pri ptujih, morda celo judovskih štacunarjih, naročali naj bi jih radi doma pri zanes-ljivih tergovcih.

R.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Po č. g. župniku Jan. Demšarji v Št. Vidu poslal pridni Korenov Joža 5 gld. v zahvalo neke dosežene dobrote. (To je prav lepa misel! Bog daj veliko tako dobrotnih Jožatov, ker število potrebnih dijakov je veliko. Bog plačaj njemu in vsim dobronikom! Vr.) — Neimenovan 5 gld. — Neimenovan prijatelj 1 gld. — Neimen. 5 gld. — Č. g. kapl. Fr. Eržen 5 gld. — Č. g. župnik Štefan Jaklič 5 gld.

Za sc. Detinstvo: Čast. g. M. Kolar, župnik pri D. M. Polji. 29 gld. 30 kr. — Č. P. Ehrenfried Zupet, katehet v Novem mestu. 13 gld. 45 kr. — Po č. g. župniku J. Tavčarji 5 gld. — Po č. g. kapl. L. Sifererji iz Borovnice 30 gld. 11 kr.

Za bratovščino S. R. T.: Iz Mengša po v. č. g. nadžupniku Jan. Zorcu 30 gld. — Št. Vid pri Zatičini po č. g. župniku 32 gld.

Za polobu sc. Janeza Nepomuka na „kapucinskem mostu“ v Škofji Loki: Č. g. župnik Jan. Tavčar s prošnjo: »Sv. Janez Nepomuk, za nas Boga prosil!« 2 gld.

Za carhe Božjega groba: Neimen. 5 gld. — Neimen. 5 gld. *Za odpravo suženjstra:* Iz Mengša po v. č. g. nadžupniku Jan. Zorcu 20 gld.

Za ustanovitev stalne in večji rezidence čč. oo Jezuitov v Ljubljani namesto sedanjega „provizorija“: K. M. 6 gld.

Za razne misijone in potrebe: Neimen. 5 gld.

Za cerkev sc. Joakima v Rimu: Č. g. župnik Jan. Tavčar 6 gld.